

Arrest

nr. 68 819 van 20 oktober 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 28 juni 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 mei 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 12 augustus 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. VAN DE SIJPE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Armeens staatsburger van Armeense origine te zijn, afkomstig uit het dorp Taperakan, gelegen in Armenië. U woonde er samen met uw zus S.M. {...} (OV xxxxx) en uw broer S.G. (xxxxxx) en zijn gezin. Na het overlijden van uw ouders – uw vader en moeder overleden respectievelijk in 1996 en 2001 – erfden u en uw broer een stuk grond in het dorp, gelegen aan de lokale snelweg. In 2003 kwamen er mensen van H.A. {...} naar u en uw broer. Zij eisten dat jullie deze grond aan hem zouden schenken. Omdat jullie weigerden, werden jullie in de daaropvolgende jaren meermaals lastiggevallen en geslagen door dezelfde personen. Jullie dienden één keer klacht in bij de politie van Vedi omwille van deze problemen, met name op 15 juli 2008. De agenten zeiden jullie echter dat ze jullie niet konden helpen. Sinds eind 2007 werkten u en uw broer in een fabriek in Yerevan, waar jullie tegen een zeer klein loon zeer veel moesten werken. Later zou blijken dat deze fabriek van H.A. {...} was. Op 18

oktober 2008 kwamen deze mannen opnieuw naar jullie huis. buiten ontstond een ruzie waarbij uw broer een messteek en u gehoorschade opliep. De buurvrouw, die het lawaai had gehoord, belde de politie. Die nam jullie allemaal mee naar het politiebureau, waar een zoon van de broer van H.A. {...} chef is. Jullie belagers werd niets gedaan maar u en uw broer werden drie dagen lang vastgehouden. Jullie werden er ernstig geslagen en men wilde dat jullie een document zouden ondertekenen waarmee jullie afstand zouden doen van de grond. Toen jullie weigerden, werden jullie nog meer geslagen. Uiteindelijk werden jullie op 21 oktober vrijgelaten. In 2009 stopte u met werken in de fabriek. Op 6 mei 2009 vertrok u naar Moskou. Ongeveer een maand voor uw vertrek was u voor het laatst geslagen. In Moskou vond u via een Armeen die u er had leren kennen werk in de bouw. U woonde op de bouwwerf. Op 15 januari 2011 keerde u terug naar Armenië. U ging niet terug naar Taperakan maar huurde een woning in Yerevan. Van een vriend in het dorp had u vernomen dat uw broer en zus vertrokken waren. U besloot opnieuw het land te verlaten. Met de hulp van een smokkelaar regelde u de nodige (reis)documenten. Onder zijn begeleiding reisde u op 1 april 2011 met het vliegtuig vanuit Yerevan naar Parijs en verder met de auto naar Brussel. U vroeg asiel aan bij de Belgische autoriteiten op 4 april 2011. U wist niet dat uw broer en zus eveneens in België asiel hadden aangevraagd.

B. Motivering

U verklaart Armenië te zijn ontvlucht omwille van problemen met H.A. {...} en zijn mensen naar aanleiding van een lap grond die u en uw broer geërfd hadden. Bij een eventuele terugkeer vreest u opnieuw dezelfde problemen met hen te kennen. (CGVS d.d.03/05/2011, p.10, 18-19) Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u uw asielrelaas baseert op dezelfde problemen als uw broer S.G. {...} (6.555.817), die asiel aanvroeg in België op 8 januari 2010. in het kader van zijn asielaanvraag werd door mij een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus genomen op 21 december 2010. Zijn asielrelaas werd door mij niet geloofwaardig geacht. Deze beslissing werd bij arrest bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 8 april 2011. Bijgevolg wordt eveneens de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ondermijnd. Deze geloofwaardigheid wordt verder ondermijnd door de hierna volgende vaststellingen. Vooreerst werden er verscheidene tegenstrijdigheden en inconsistenties vastgesteld in uw verklaringen en deze van uw broer voor het Commissariaat-generaal. Met betrekking tot het incident op 18 oktober 2008 verklaarde u dat zowel u als uw broer werden meegenomen naar het politiekantoor en er beiden drie dagen lang werden vastgehouden. (CGVS, p.12-13) Uw broer had echter verklaard dat u die dag niet thuis was en dat alleen hij meegenomen werd naar de politie. (CGVS – S.G. {...}, p.9, 12) Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid verklaarde u dat u wel degelijk thuis was en dat u ook werd meegenomen (CGVS, p.17, 18), hetgeen de tegenstrijdigheid geenszins verklaart. Daarnaast verklaarde uw broer dat hij tijdens het hierboven vermeld incident een gebroken neus opliep en dat hij hiervoor naar het ziekenhuis ging na zijn vrijlating. (CGVS – S.G. {...}, p.9) U verklaarde niet te weten of uw broer naar het ziekenhuis ging na jullie vrijlating. (CGVS, p.17) Dat u dit niet zou weten, ondanks het feit dat jullie in hetzelfde huis woonden en op dat moment nog hetzelfde werk deden, is weinig geloofwaardig te noemen. Uw verklaring dat er momenten waren dat uw broer zijn kinderen liet inenten en misschien dan op controle is geweest, is geenszins overtuigend. Voorts werd een tegenstrijdigheid vastgesteld met betrekking tot de officiële documenten betreffende de erfenis van de grond. U verklaarde dat in 2002 officiële documenten waren opgesteld door een notaris waardoor de grond officieel op naam van u en uw broer kwam te staan. (CGVS, p.15-16) Uw broer daarentegen stelde dat de eigendomsdocumenten van de grond “tot op heden” (i.e. oktober 2010) op naam van uw ouders stonden en dat hij wel stappen had ondernomen om deze op zijn naam te laten zetten, maar dit niet had doorgezet omdat de problemen begonnen waren. (CGVS – S.G. {...}, p.9) Hiermee geconfronteerd, bleef u bij uw verklaringen, hetgeen de tegenstrijdigheid niet opheft. Verder verklaarde u dat u en uw broer voor het eerst problemen kregen met de mannen van H.A. {...} in 2003, toen zij jullie kwamen zeggen dat jullie de grond moesten afstaan. Nog in 2003 zouden jullie voor het eerst geslagen zijn door deze mannen en ook uw broer zou in de jaren daarna meermaals geslagen zijn. (CGVS, p.10-11, 15) Uw broer daarentegen stelde dat jullie problemen pas in 2008 begonnen. (CGVS – S.G. {...}, p.7) Hij maakte voor het Commissariaat-generaal geen enkele melding van problemen voordien. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, bleef u bij uw verklaringen (CGVS, p.18), hetgeen deze niet verklaart. Daarnaast verklaarde u dat de mannen van H.A. {...} jullie in 2003 uitdrukkelijk voorstelden om de grond af te staan zodat er een tankstation op gebouwd kon worden, waar jullie dan tewerkgesteld konden worden. (CGVS, p.16) Uw broer stelde dan weer tot twee maal toe dat jullie slechts een vermoeden hadden dat er een restaurant gebouwd zou worden. (CGVS – S.G. {...}, p.8) Bij confrontatie bleef u bij uw eigen verklaringen, zodat de tegenstrijdigheid blijft bestaan. (CGVS, p.18) Ten slotte verklaarde u dat de mannen die bij jullie langskwamen uitdrukkelijk hadden gezegd dat ze door H.A. {...} waren gestuurd, en dit reeds in 2003. (CGVS, p.10) Uw broer daarentegen vertelde dan weer dat hij bij het incident op 18 oktober – het eerste incident waar hij melding van maakte – de zoon van de broer van H.A. {...} had herkend, en daaruit had afgeleid dat deze achter hun bezoek zat. Hij verklaarde uitdrukkelijk dat ze niet hadden gezegd dat A.

{...} hen gestuurd had. (CGVS – S.G. {...}, p.8) Deze tegenstrijdigheden en inconsistenties raken aan de kern van uw asielrelaas, met name de officiële eigendom van de grond, de periode waarin uw problemen begonnen zouden zijn, de betrokkenheid van H.A. {...} en zijn doel en het incident op 18 oktober 2008 en de nasleep ervan. Bijgevolg wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op zeer ernstige wijze ondermijnd. Afsluitend dient nog opgemerkt te worden dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen betreffende de door u gevolgde reisweg. U verklaarde per vliegtuig vanuit Yerevan naar Parijs te zijn gereisd. Hierbij zou u noch op de luchthaven van Yerevan, noch in Parijs een paspoortcontrole hebben ondergaan. Evenmin zouden in Yerevan uw vingerafdrukken genomen zijn voor het vertrek. (CGVS, p.7-8) Dit is niet geloofwaardig te noemen. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd blijkt ten eerste dat, voordat 2 passagiers toegang hebben tot de terminal, het paspoort en de instapkaart gecontroleerd worden en een elektronische vingerafdruk wordt afgenomen. Deze vingerafdruk wordt nadien nogmaals genomen voordat men het vliegtuig kan betreden. Daarnaast blijkt uit deze informatie eveneens dat er aan de buitengrenzen van de Schengenzone (in casu de luchthaven in Parijs) strenge grenscontroles zijn. Dat u bijgevolg zonder enige controle Armenië kon verlaten én de Schengenzone kon betreden is geenszins geloofwaardig te noemen. U werd geconfronteerd met deze vaststelling. Ter verklaring stelde u dat de smokkelaar met u meereisde en op de luchthaven van Yerevan had gezegd dat hij de paspoorten zou regelen en u enkel de bagage moest afgeven. U wist echter niet hoe hij dit geregeld had. (CGVS, p.8) Deze verklaring is, gezien voormelde informatie, geenszins aannemelijk te noemen. Wat de luchthaven in Parijs betreft, uitte u enkel het vermoeden dat de smokkelaar na u misschien de paspoortcontrole was gepasseerd. U stelde zelfs dat u geen controle zag. (CGVS, p.9) Ook dit is, gezien voormelde informatie, geenszins een aannemelijke verklaring. Gelet op het voorgaande, zijn uw verklaringen omtrent de door u gevolgde reisweg geenszins geloofwaardig te noemen. Bijgevolg dient er ook ernstig getwijfeld te worden aan uw verklaringen als zou u uw paspoort hebben afgegeven aan een smokkelaar die het na de reis niet heeft teruggegeven (CGVS, p.5-6). Er ontstaan dan ook ernstige vermoedens dat u uw werkelijke reisweg niet kenbaar hebt gemaakt en uw paspoort voor de Belgische autoriteiten achterhoudt. Gelet op het feit dat dit document mogelijk belangwekkende informatie over het moment en de plaats van uw vertrek en een eventueel door u verkregen visum bevat, ondermijnt deze vaststelling verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Er dient te worden besloten dat u door uw houding niet toelaat de waarheid met betrekking tot uw reële individuele situatie te achterhalen. Bijgevolg geeft u de Belgische autoriteiten niet de kans om in uw hoofdte een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming vast te stellen. De door u neergelegde documenten vermogen niet om bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw geboorteakte en militair boekje bevatten enkel gegevens betreffende uw identiteit en legerdienst die door mij niet in twijfel getrokken worden. De overlijdensaktes van uw ouders tonen hun overlijden aan, maar bevatten geen gegevens betreffende de problemen die u gekend zou hebben omwille van de grond die zij u zouden hebben nagelaten.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

2.1.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.1.3. De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust bij de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van

vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.1.4. Verzoeker betoogt dat het feit dat hij geen bewijsstukken van zijn problemen kan voorleggen, omdat het voor hem onmogelijk is, op zich niet de geloofwaardigheid van een asielrelaas aantast. Men had hem het voordeel van de twijfel moeten geven. Hij stelt ook dat er geen reden is om aan zijn relaas te twifelen, zelfs bij afwezigheid van bewijs en tegenstrijdigheid van zijn verklaringen met die van zijn broer. Hij wijst er trouwens op dat de asielprocedure van zijn broer negatief werd afgesloten.

2.1.5. De Raad treedt verzoeker bij waar hij stelt dat verklaringen op zich een voldoende bewijs kunnen zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling. Het is evenwel vereist dat deze verklaringen mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn. In het relaas mogen bovendien ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Aangezien verzoeker zijn asielrelaas niet heeft geconcretiseerd aan de hand van bewijsstukken of enig begin van bewijs, zijn de verklaringen van verzoeker noodzakelijkerwijze de enige basis voor de beoordeling van zijn asielrelaas. De Raad merkt daarnaast ook op dat, wanneer kan aangenomen worden dat verzoeker zijn relaas kan staven aan de hand van stukken – wat in casu niet onmogelijk blijkt zoals omstandig gemotiveerd in de bestreden beslissing en ondersteund door de stukken van het administratief dossier – het gebrek aan enig document minstens een negatieve indicatie is voor de geloofwaardigheid van verzoekers relaas. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal het asielrelaas van verzoeker aan een grondig onderzoek heeft onderworpen, doch heeft vastgesteld dat verzoekers asielrelaas behept is met verschillende tegenstrijdigheden aangaande cruciale elementen in zijn asielrelaas en dat zijn reisroute ongeloofwaardig is.

De Raad stelt vast dat verzoekers asielrelaas volledig overeenstemt met het asielrelaas van zijn broer S.G. Verzoeker betwist dit overigens niet. Derhalve heeft de commissaris-generaal verzoekers verklaringen niet onterecht beoordeeld in het licht van het als ongeloofwaardig bevonden asielrelaas van zijn broer (beslissing van de commissaris-generaal van 17 december 2010 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, bevestigd bij arrest nr. 59 427 van 8 april 2011 van de Raad). De commissaris-generaal heeft, gelet op de verbondenheid van verzoekers asielrelaas met dat van zijn broer, dan ook terecht verwezen naar de negatieve beslissing die getroffen werd ten aanzien van de broer en naar de motieven ervan.

Al deze elementen, de afwijzing van het asielrelaas van verzoekers broer, de vastgestelde tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden die raken aan de kern van zijn asielrelaas samen met de vaststelling dat verzoeker geen enkel begin van bewijs voorlegt, hebben terecht geleid tot het ongeloofwaardig bevinden van het asielrelaas van verzoeker.

2.1.6. Waar verzoeker stelt dat de verwerende partij ten onrechte stelt dat hij had moeten weten of zijn broer naar het ziekenhuis was gegaan met zijn gebroken neus omdat zij in het hetzelfde huis wonen, wijst de Raad erop dat de commissaris-generaal deze considerans niet ten onrechte heeft gemaakt. Aangezien de gebroken neus een gevolg was van het incident van 18 oktober 2008 en de daarop volgende arrestatie, wat toch de kerngebeurtenis van verzoekers relaas is, is het hoegenaamd niet geloofwaardig dat verzoeker niet in kennis zou zijn van het feit dat zijn broer naar het ziekenhuis is gegaan, dit te meer nu verzoeker samenwoonde met zijn broer. Door slechts te poneren dat de commissaris-generaal ten onrechte tot deze vaststelling is gekomen maar nalaat uiteen te zetten waarom hij dit onterecht acht doet verzoeker hoegenaamd geen afbreuk aan de concrete motivering dienaangaande. Met het argument dat zijn broer mogelijk naar de dokter is gegaan, ziet de Raad niet in

op welke wijze dergelijk argument afbreuk kan doen aan de vaststelling dat verzoeker niet op de hoogte bleek van het ziekenhuisbezoek van zijn broer en dat dit geenszins aannemelijk is.

2.1.7. Waar verzoeker inzake de eigendomsdocumenten stelt dat de verklaring van zijn broer op dit punt geen steek houdt en dat de verwerende partij hiermee geen rekening had mogen houden, wijst de Raad er nogmaals op dat het vergelijken van verklaringen afgelegd door familieleden die zich op dezelfde feiten beroepen, een nuttige methode is om de waarachtigheid van deze feiten na te gaan, dit te meer verzoeker geen materieel bewijs heeft voorgelegd van zijn problemen. Er anders over oordelen zou elk gehoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken. Immers, van familieleden die hun land van herkomst verlaten hebben op grond van dezelfde asielmotieven kan in alle redelijkheid worden verwacht dat zij eensluidende verklaringen afleggen over de kern van het relaas.

2.1.8. Waar verzoeker inzake het motief waarin gesteld wordt dat verzoekers broer geen melding heeft gemaakt van de problemen in 2003, stelt dat deze verklaring geen afbreuk doet aan zijn verklaring vermits zijn broer ook tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd ten aanzien van hun zus, wijst de Raad erop dat verzoeker door het louter stellen dat de versie van zijn broer fout is, geenszins aantoonde dat zijn versie wel correct zou zijn. Verzoeker slaagt er ook hier niet in om dit motief in een ander daglicht te stellen. Waar verzoeker meent dat er mogelijk andere vragen aan zijn broer werden gesteld wijst de Raad erop dat het aan de asielzoeker toekomt om alle elementen die aanleiding hebben gegeven tot de vlucht uit het land van herkomst te vermelden. Het is geenszins aannemelijk dat de broer van verzoeker geen melding zou gemaakt hebben van de problemen in 2003 te meer nu hij volgens verzoekers verklaringen nog in de jaren daarna meermaals is geslagen (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 4, p. 10-11, 15). Uit lezing van het gehoorverslag van verzoekers broer, dat zich bevindt in het administratief dossier (map Landeninformatie, stuk 14, 2), blijkt duidelijk dat verzoekers broer het woord gegeven werd en hem gevraagd werd op de meest precieze wijze de elementen aan te geven die geleid hebben tot de asielaanvraag. Daarbij werd opgemerkt dat dit het best gebeurde in chronologische volgorde en met complete data. Verzoekers broer stelde duidelijk dat de problemen een aanvang namen in 2008. Ook verder in het gehoor spreekt verzoekers broer over 2008 als het jaar waarin het eerste incident plaatsvond (gehoorverslag broer verzoeker, p. 7, 11). Verzoekers betoog overtuigt geenszins.

2.1.9. Waar verzoeker stelt dat het duidelijk is dat er meer gelijkenissen dan inconsistenties zijn tussen zijn verklaringen en die van zijn broer, wijst de Raad erop dat dergelijke redenering niet kan worden weerhouden. Zoals hoger reeds gesteld mag een asielrelaas geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden bevatten, dit te meer nu verzoekers verklaringen in casu het enige uitgangspunt zijn ter beoordeling van zijn asielmotieven.

2.1.10. Waar verzoeker stelt dat de verwerende partij nalaat het gehoorverslag van zijn broer toe te voegen aan het administratief dossier, waardoor de toetsingsbevoegdheid van de Raad onmogelijk zou zijn, wijst de Raad erop dat het gehoorverslag van zijn broer wel degelijk is opgenomen in het administratief dossier (administratief dossier, stuk 14, 2).

2.1.11. Waar verzoeker volhardt in de oprechtheid van zijn verklaringen aangaande de door hem voorgehouden reisweg, wijst de Raad erop dat het louter volharden in de oprechtheid van de verklaringen geenszins afdoende is om de vaststellingen in de bestreden beslissing dienaangaande die daarenboven gesteund zijn op objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (stuk 14, 1) te kunnen weerleggen. Het komt immers aan verzoekende partij toe om de concrete motieven van de bestreden beslissing met concrete en afdoende argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij in casu in gebreke blijft. Verzoeker slaagt er niet in om de pertinente opmerkingen in de bestreden beslissing inzake zijn reisweg in een ander daglicht te stellen.

2.1.12. Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat dit beginsel enkel dan is geschonden, wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden weerhouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Verzoeker toont deze wanverhouding tussen het dispositief en de aangehaalde motieven evenmin aan.

Verder benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de uitgebreide landeninformatie en het gehoorverslag van verzoeker en dat hij tijdens het gehoor de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/4 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

2.2.2. Verzoeker meent dat hij voldoende elementen naar voren heeft gebracht die een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verantwoorden.

De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker geen andere elementen aanhaalt dan deze die reeds werden beoordeeld in het kader van zijn asielaanvraag en onwaarschijnlijk werden bevonden, zodat hij evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de bepalingen met betrekking tot de subsidiaire bescherming aannemelijk maakt.

2.3. De Raad is van oordeel dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven, die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig oktober tweeduizend en elf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER